

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Vinterens Begravelse.

Citation: Richardt, Chr.: "Vinterens Begravelse.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid81510/facsimile.pdf>
(tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Men Würtembergs frommeste Harpespil
bar *Hillers* Navn
vidt ud over Neckars Strande.

Vinterens Begravelse.

Det er saa yndig en Foraarsdag,
det grønnes godt i vor Have,
nu tænker jeg vi med Rolighed
kan denne Vinter begrave, —
for nu er Vintren død, død!

Vi vidste længe, nu var han død,
da der kom Knopper paa Bøge,
men i sit Lagen han gik igjen,
han var saa slem til at spøge.

Dog tys, der kommer det store Tog,
der strø's med gule Blade;
om Kisten gaa de saa sørgendes,
men de er kisteglade.

Paa Laaget ligger en Vintergjæk,
som paa en Ordenspude;
og Faarekyllingen gjør Musik,
og alle Ugler tude.

I Følget er baade Ulv og Bjørn
og Stær og Stork og Svale,
og han har klædt sig i Sort og Hvidt,
for han skal holde Tale.

Men han kan ikke faae Lov dertil,
thi da han Vintren vil prise,
gjør hele Følget en gru'lig Støj,
vil ikke høre den Vise.

»Nej Gudskelov, vi blev af med ham,
og det var godt han døde,
han var en haard og en karrig Mand,
som gav os Sulteføde!

»Han plyndred hvor han kunde komme til,
med baade Vold og Rænker,
han tog de livsglade Bølger blaa
og lagde dem i Lænker!«

Men Stormen, Vinterens højre Haand,
han brøler ud som en Løve:
»Ja, blot I vidste, hvormeget Godt
iløn jeg saae ham øve!

»Hvormange Smaafolk i Jordens Skjød
han lagde varmt under Dyne, ---
spørg I til Sommer de gyldne Ax,
det kommer nok tilsyne!«

Og tusind Smaablomster hviske tyst:
»Ja det maa vi bekjende,
om Vintren ej havde hjulpet os,
saa var vi død i Elende!«

Da raaber Stormen til Skovens Børn:
»Saa lad os være Venner,
nu skal jeg selv hjælpe med at saac
og være Vaarens Tjener.«

Og Alle synger en stille Sang
alt til den Gamles Ære —
men være glade og veltilfreds,
det kan vi ikke la'e være,
for nu er Vintren død, død.

Et Møde i Rom *).

Aar 1510.

I.

For Mariekirkens Alter,
for det høje Tabernakel,
knæler ydmygt *Broder Martin*
i sin grove, brune Kutte.
Haanden støtter han mod Gittret,

*) For Digtingen ligger ingen historisk Efterretning til Grund, — men vel en historisk Mulighed.